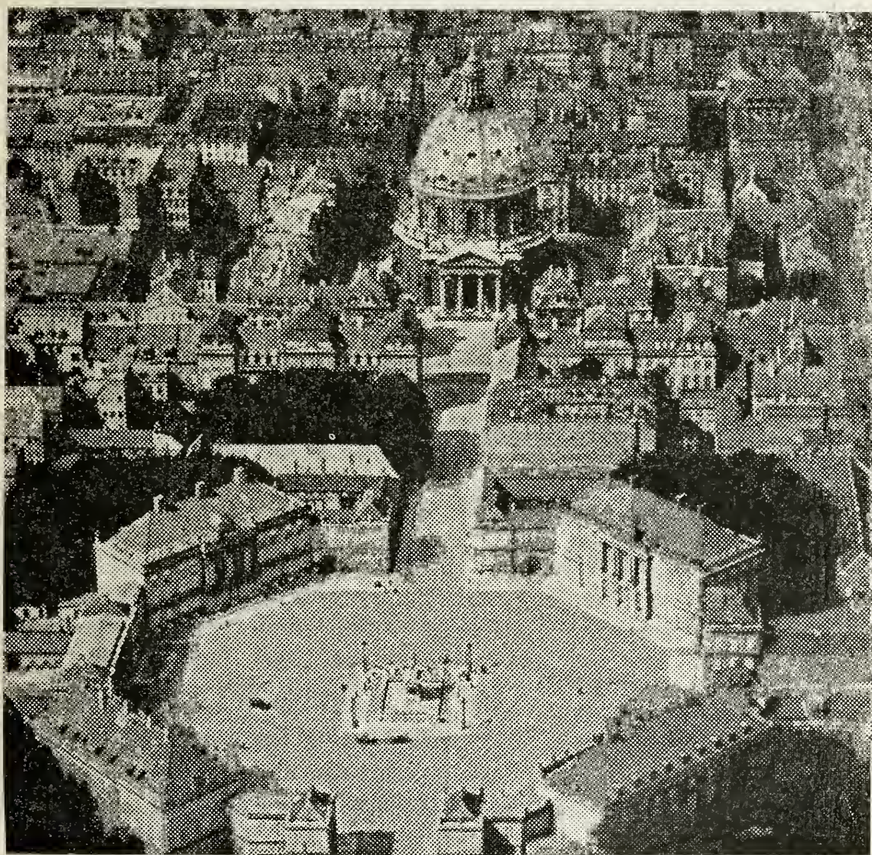
SKANDINAVIENS STJERNE

ORGAN FOR JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Amalienborg Slotsplads (Marmorkirken i Baggrunden)

1. APRIL 1939 NUMMER 7

88. AARGANG 25 ØRE

JESU KRISTI KIRKE AF
SIDSTE DAGES HELLIGE

SKANDINAVIENS STJERNE

GRUNDLAGT 1851.

Nr. 7. | 1. April 1939 | 88 Aarg.

INDHOLD:

KOMMENDE ARTIKLER —
Den Danske Missions Historie

Mark B. Garff,
Redaktør

Orson B. West,
Medredaktør

Adresse:
Priorvej 12. København F.

OLAF MORTENSEN. BLAAGAARDSG. 36 D

SKANDINAVIENS STJERNE, Organ for den danske Mission Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, udkommer den 1. og 15. hver Maaned. Pris 25 Øre pr. Nummer, 6 Kr. pr Aar.

Yellow Face's Drøm og dens Budskab til os.

»Og nu ønsker jeg at profetere noget mere angaaende Jøderne og Hedningerne. Thi efter at Bogen, hvorom jeg har talet, skal komme frem og blive skrevet for Hedningerne samt forseglet igen til Herren, skulde mange tro de Ord, der er skrevne, og de skulde bringe dem til de overblevne af vor Sæd. Og da skulde de overblevne af vor Sæd faa Kundskab om os, hvorledes vi kom ud fra Jerusalem og om, at de nedstamme fra Jøderne. Og Jesu Kristi Evangelium skal kundgøres blandt dem, og saaledes skulde de atter komme til Kundskab om deres Forfædre og ligeledes til den Kundskab, som fandtes iblandt deres Fædre angaaende Jesus Kristus.« II. Nephi 30: 3—5.

Mormons Bog, der giver en Beretning om de amerikanske Indianeres Forfædre og om Herrens Pagter med dem er begyndt at blive kendt blandt dem, og naar den er kendt ogsaa i høj Grad paaskønnet.

Præsident Edward J. Wood, der er Præsident for Alberta Tempel, har fortalt følgende interessante Historie om, hvorledes nogle Indianere lærte denne Bog at kende.

I Efteraaret 1909 kom en smukt udseende Indianer, der præsenterede sig som Yellow Face ind i Cardston. Han fortalte, at han havde tyve Familier af Cree Stammen fra Østkanada med sig, og at de vandrede omkring i Landet for at finde et godt Jagtdistrikt. Da de syntes godt om Distriktet omkring Alberta, bad de om Tilladelse til at slaa Lejr paa nogle uopdyrkede Marker her. Yellow Face havde nogle veluddannede unge Mænd i sit Selskab, som talte temmeligt godt Engelsk, og som fungerede som Tolke. De havde et Skriftsprog, hvis Tegn meget lignede dem, vi finder paa Billederne i Abrahams Bog i Den kostelige Perle. Yellow Face selv var en smuk Mand med skarpe Træk, en smukformet Pande og dybtsiddende Øjne. Han havde en lidt lysere Hudfarve end Fuldblodsindianere og var næsten seks Fod høj. Han syntes meget intelligent og værdig i sin Holdning og Væsen.

Vi førte ham og hans Selskab mod Vest, hvor der fandtes mange Søer og rigelig Græs til deres Heste; men et Par Dage efter sendte Yellow Face mig den Besked, at de hel-

lere vilde slaa Lejr i den øvre Del af Cochrane Ranch Landet, og at hans Selskab midlertidigt havde slaaet Lejr ved Bellyfloden nærved Broen, hvor de ventede for at høre, hvorledes jeg vilde stille mig med Hensyn til deres Jagen paa Kirkens Jord. Jeg gav dem den Besked, at hvis de vilde gaa ud paa Markerne for at arbejde, kunde de tjene lidt paa denne Maade og ogsaa faa Lov til at jage. De spildte ingen Tid, og snart kunde de rejse ind til Mountain View — en By fem eng. Mil fra deres Lejrplads med Varer til at sælge — Moskushuder, smukke Mokasiner og indianske Kuriositeter. I Løbet af Jagtsæsonen foretog de sig i det hele taget en Del Handel i Cardston og Mountain View. De syntes meget nysgerrige med Hensyn til vore Møder og bad om Tilladelse til at overvære disse saavel som Sammenkomster af forskellig Art. Men de talte kun meget lidt, naar de var sammen med os. Da Sæsonen var forbi, kom de og sagde høfligt Farvel og syntes i det hele taget at paaskønne den Tilladelse, vi havde givet dem til at jage i vort Distrikt.

De kom igen det næste Aar og ligeledes det næste igen og handlede paa samme Maade, som de havde gjort i Forvejen; men de syntes ikke at interessere sig for at blive bekendte med os. Saa en Dag paa Slutningen af Sæsonen det tredie Aar sendte Yellow Face Bud til Biskoppen, at han straks skulde komme op til deres Lejr og mødes med deres Raad.

Biskoppen gik, idet han undrede sig over, hvad de vilde ham. Da han naaede Lejren, rejste Yellow Face sig og bad ham om at staa midt i Kredsen af det forsamlede Raad og tale til dem. Biskoppen vidste næppe, hvad han skulde tale om; men han prøvede gennem deres Tolk at forklare dem Evangeliets første Principper og andre af det gengivne Evangeliums Sandheder, som han troede, de maatte kunne forstaa. Han talte godt en halv Time; men han syntes ikke, de var videre interesserede, saa han satte sig ned og begyndte at tale med dem om lokale Nyheder og inviterede dem til Møde i Mountain View.

Han skulde lige til at gaa, da Yellow Face spurgte ham, om han ikke havde noget nyt at fortælle dem — idet han sagde til ham, at de ikke interesserede sig for, hvad han allerede havde fortalt dem. »Har du vor Bog?« spurgte han. »Ja,« svarede Biskoppen, »vi har Bogen om dit Folk. Jeg vil fortælle jer om Mormons Bog.«

Da han fortalte dem, at han vilde fortælle dem om en Bog, var alles Øjne rettet mod ham. De lyttede meget interesseret, og Biskoppen blev afbrudt saa hyppigt af Tolken, at det var næsten umuligt for ham at komme til at slutte

igen. Da han omsider var færdig, var de alle meget begejstrede og bød ham sætte sig paa Yellow Face's Plads. Saa sagde Yellow Face paa sin værdige Maade, at han nu vilde fortælle sin Historie. Da han gjorde dette, rettedes alles Blik mod ham.

»Aar førend vort Selskab først kom hertil, blev jeg meget syg. Nogle af mine Venner, som jeg vidste havde været døde i mange Aar, kom og fortalte mig, at jeg snart vilde blive bedre; men at jeg senere vilde blive syg igen, og at jeg denne Gang vilde dø; men min Familie maatte ikke tro, at jeg var død og begrave mig, for jeg skulde ikke begraves, førend mit Legeme var fuldstændig koldt over det hele. Da jeg vaagnede, kaldte jeg min Familie til mig og ogsaa de fem Høvdinges Raad, som jeg var Medlem af, og jeg fortalte dem om min Drøm; men de lo ad mig og troede ikke derpaa; men jeg var bange. Tiden gik, og en Dag nogen Tid derefter, blev jeg igen syg. Jeg frygtede straks, at min Drøm skulde gaa i Opfyldelse, saa jeg advarede min Familie mod at være for raske med at begrave mig, selvom jeg døde; men ikke begrave mig, førend de var ganske sikre paa, at jeg var fuldstændig kold over det hele.

Jeg blev svagere og svagere, til jeg forlod mit Legeme og kom blandt nogle Indianere, som jeg kendte og nogle, som jeg ikke kendte, fordi de havde været døde saa mange Aar. Men de var slet ikke døde, og de fortalte mig, at dø kun var at forlade sit jordiske Legeme og at komme hen, hvor de var. Om mig sagde de, at jeg skulde gaa tilbage til mit Legeme igen endnu nogle Aar. De sagde, at jeg skulde rejse omkring blandt de hvide Mennesker, til jeg fandt en Bog, som vilde fortælle mine levende indianske Venner om, hvem de var og om deres døde Forfædre. De gav mig disse fem Nøgler, hvorved jeg kunde vide, hvem dette hvide Folk var:

1. De vil lade jer slaa Lejr paa deres eget Distrikt og lade jer jage der.
2. De vil behandle jer ligesom en af dem selv, naar I handler med dem.
3. De vil invitere jer til deres Møder og bede jer om at tale.
4. De vil invitere jer til Bords med sig.
5. De vil besøge jer i jeres Lejr, og deres Mænd vil ikke besvære jeres Kvinder eller forulempe nogen af jer.

»Naar du finder et saadant Folk, lad dem da mødes med dit Raad og lad dem fortælle, hvad de tror paa, og de vil fortælle dig om denne Bog.«

Jeg vaagnede og fandt, at min Hustru og mine Venner lige havde besluttet at ville begrave mit Legeme, da jeg havde været død flere Dage og var fuldstændig kold over det hele med Undtagelse af en lille Plet over mit Hjerte; men da jeg kom tilbage til Livet og fortalte dem, hvor jeg havde været, og at vore døde indianske Venner slet ikke var døde, undredes de meget. Da jeg sagde til dem, at jeg vilde udvælge tyve Familier og rejse omkring, indtil jeg fandt Bogen, undredes de igen; men da de alle troede paa en Gud, sagde de, at de vilde følge mig. Saa vi organiserede vort lille Selskab og begyndte paa vor Rejse. Vi slog mange Gange Lejr og vandrede rundt i mange Sæsoner; men vi Indianere har kun faa sande Venner, og det var vanskeligt at finde et Folk, som passede med de fem Nøgler, indtil vi kom blandt jer.«

Yellow Face var blevet helt veltalende ved at fortælle om sit vidunderlige Besøg blandt de døde dog levende Indianere, som han benævnede dem, og førend han satte sig ned, bad han om Bogen. Biskoppen fik fat i en Hest og red fem eng. Mil for at hente en Mormons Bog. Da han kom tilbage, sad Raadet og ventede, som da han havde forladt dem. Han gav Yellow Face Bogen, og denne tog den, som om den altid havde tilhørt ham og sagde, at det var hans Bog, fordi det var en Historie om hans Folk, baade de, der var døde og de, der levede.

Efter dette meget interessante Besøg, som Biskoppen havde haft med Indianerne, mødte jeg Yellow Face i Biskoppens Hjem, og han fortalte os, hvorledes han havde lagt Mærke til os, og om hans store Overraskelse, da jeg sagde til hans Selskab, at de kunde slaa Lejr paa Kirkens Jord og om Hensigten med, at de slog Lejr lige ved Hovedvejen, saaledes at flere af Grenens Medlemmer maatte igennem Indianerlandsbyen, naar de skulde til Møde og om, at de var kommet tre forskellige Gange for at se, om vi forandrede vor Holdning mod dem. Han fortalte os ogsaa om mange af sin Stammes Religionsprincipper, som var meget interessante for os at høre om.

Han tog derpaa Mormons Bog, som han kaldte sin længe tabte Bog og gemte den mellem deres Værdisager, som de altid bærer i en særskilt Hjorteskindsæk. Disse Ting bliver af Stammen betragtet som hellige og kun vist frem ved sjældne Lejligheder.

Yellow Face og hans Selskab syntes nu tilfredse og rejste snart, da de nu ingen Aarsag havde til at blive længere hos os; men vi hørte mange Gange siden om, hvorledes de plejede at slaa Lejr ved Hovedvejene, Yellow Face plejede da at hente sin dygtigste Tolk og sammenkalde Stammens

Medlemmer og læse højt i Mormons Bog for dem. Vi hørte ogsaa, at han læste i den for mange, der undrede sig over, hvad den indeholdt og syntes ikke saa lidt stolt, naar nan fortalte dem, at det var en Historie om hans Folk.«

I denne Historie om Yellow Face's Drøm ser vi en delvis Opfyldelse af den Profeti i Mormons Bog, som jeg indledede med — — — Og Bogen, hvorom jeg har talet, skal komme frem og blive skrevet for Hedningerne samt forseglet igen i Herren, og mange skulde tro de Ord, der skrevet og bringe dem til de overblevne af vor Sæd. * * * Og da skulde de fryde sig; thi de skulde forstaa, at det er en Velsignelse til dem fra Guds Haand.« — — — Opfyldelsen af dette Skriftsted skulde være et stort Bevis for alle angaaende Mormons Bogs Guddommelighed.

En anden Bekræftelse paa Mormons Bogs Ægthed, som vi finder i denne lille Historie, er den Kendsgerning, at Yellow Face's Stamme havde et Skriftsprog, der nøje lignede det ældgamle hebræiske Sprogs — — — det Sprog Abraham benyttede ved Nedskrivningen af sin Bog. Hvorledes havde denne forholdsvis uciviliserede Indianerstamme faaet Kendskab til dette Sprog? Kan der gives en mere logisk Forklaring herpaa end den, Mormons Bog giver os, nemlig, at Indianernes Forfædre var Jøder, som kom ovre fra Palæstina. Der findes mange yderligere Bekræftelser paa denne Paastand i de indianske Traditioner, deres Sprog og Kunst for ikke at nævne de store videnskabelige Opdagelser, der i det sidste Aarhundrede er blevet gjort i Mellem- og Centralamerika; men Pladsen tillader desværre ikke at gaa yderligere ind paa dette Emne her.

Men denne Historie om Yellow Face's Oplevelse gør mere end blot at styrke vort Vidnesbyrd angaaende Mormons Bogs Guddommelighed — — den bærer Vidnesbyrd til os om den største og mest fundamentale Sandhed — — at de døde lever, og mange af dem behøver og længes efter vor Hjælp. Som det siges i I. Peter 4: 6.: »Thi derfor er Evangeliet forkyndt for de døde, at de vel skulde dømmes for Mennesker i Kødet, men leve for Gud i Aanden.« — — bliver Evangeliet prædiket for dem, der er døde uden Kendskab om det; men de kan ikke modtage dets første og vigtige Ordinancer uden ved vor Hjælp — — Daaben og de andre nødvendige Ordinancer maa, da de er af jordisk Beskaffenhed, udføres for dem af os her paa Jorden.

Der er paalagt os mange store og vigtige Pligter her i Livet, og det er ofte vanskeligt at afgøre, hvilke af dem, der er størst; men Profeten siger: »Det største og vigtigste Ansvar, som Gud har paalagt os i denne Verden, er at søge efter vore døde, og yderligere: »De Hellige, som forsømmer

at udføre Arbejde til Gavn for deres døde Slægtninge, gør det med Fare for deres eget Liv.«

»Det er ligegyldigt, hvad andet vi kan være kaldte til at udføre, eller hvad Stilling vi kan have, eller hvor trofast vi kan have arbejdet paa andre Maader, der er ingen af os, der er fritaget for dette Ansvar. Nogle kan maaske tro, at hvis de betaler deres Tiende, overværer deres Møder regelmæssigt og udfører deres andre Pligter, at de saa har gjort nok. Vi kan og skulde udføre alle disse Ting, for hvilke vi vil modtage vor Belønning; men hvis vi forsømmer den større og vigtigere Opgave at udføre Arbejdet for vore døde, saa skal vi til Trods for alle vore andre gode Gerninger, finde os selv under alvorlig Fordømmelse.« (Joseph F. Smith.)

Appellerer disse Ord ikke stærkt til hver eneste en af os Søskende her i Den danske Mission? Er vi i Stand til med Ærlighed at kunne sige, at vi har gjort alt, hvad vi kan for at opfylde dette, vort største og vigtigste Ansvar? Har vi fundet og faaet udført Arbejde for saa megen af vor Slægt, som det paa nogen Maade har været muligt for os. *Gaar vi til vore genealogiske Møder og yder vi denne Forening al den Støtte vi kan, saa den kan vokse og andre igennem den komme til Kundskab om dette vidunderlige Arbejde at kunne være »Frelsere paa Zions Bjerg«.*

Ja, kommer til Kristus og bliver fuldkomne i ham, og fornægter eder selv Alt, hvad der er ugudeligt; og dersom I fornægter eder selv Alt, hvad der er ugudeligt, samt elske Gud af al eders Magt, Sind og Styrke, da er hans Naade tilstrækkelig for eder, saa at I formedelst den kunde vorde fuldkomne i Kristus; og dersom I formedelst Guds Naade ere fuldkomne i Kristus, kunne I ingenlunde fornægte Guds Kraft.

UDGIVET AF HOVEDBESTYRELSEN

»Vær ved Kærligheden hverandres Tjenere, thi hele Loven er opfyldt i eet Ord, i det: Du skal elske din Næste som dig selv«.

Ungdommen — 1939.

Er Ungdommen af idag klar til at løfte Arven efter os ældre, lyder Spørgsmaalet fra Tid til anden.

Er Ungdommen indenfor S. D. H. alt for optaget med Adspredelse — Dans og Sport? saa de ikke kan faa Tid til at tænke paa det religiøse, end sige være med i Arbejdet for Herrens Sag?

Vi skynder os at berolige vore ældre Sødskende. Ungdommen af idag er meget bedre end deres Rygte. Her er nogle Eks.

En ung Pige under 20 Aar kommer fra Provinsen ind til København. Hvad gør hun? Søger hun Venner og Adspredelse? Nej, hun opsøger ældre Søstre i deres Hjem, hvor hun paa sin Fridag gør Husgerningsarbejde for dem, gaar i Byen og hvad mere er, hun er sød og venlig over for de Gamle. Med andre Ord en Solstraale i de Gamles Tilværelse. —

Jesus siger: »Arbejder medens det er Dag, Natten kommmer da intet Arbejde kan gøres.«

En stor Procent af vor Ungdom er virksom i vort Kirkearbejde. De betaler en ærlig Tiende, de holder Visdomsordet, de faster og giver Fasteoffer. Ikke er det forlangt at de skal sky Glæde og Fornøjelse. »Mennesket er skabt for at nyde Glæde« ikke alene aandelig ogsaa materiel. Som en Tjener i Kirken kan jeg udtale min Paaskønnelse til Kirkens aktive Ungdom. Maatte de som endnu ikke er aktive, blive det, der ligger stor Tilfredshed i at arbejde for Herrens Sag.

Unge! vær gode ved de Gamle, de trænger til Jer. I kan lære af dem. Den største Glæde I kan gøre en Gammel er at skænke dem jert Venskab.

Ældre! vær forstaaende overfor Ungdommen, vær lidt mindre kritisk. Sig et venligt Ord til de Unge.

Resultatet bliver da!

Ingen Adskilelse mellem Unge og Ældre inden for vor Kirke.

Alle staar vi for Jesu Kristi Kirke af S. D. H.

E. A.

Den 9. Februar i Aar var det 10 Aar siden M-Mændene blev startet i København og dermed i Danmark.

M-Mændene begyndte med et Antal af 10 Medlemmer. Heraf er nogle rejst til Amerika andre til Provinsen, saa der er kun nogle faa Stykker tilbage her i København.

Det er med Stolthed vi ser tilbage paa de Aar der er gaaet og især glæder det os at nogle af de første M-Mænd er blevet Master M-Mænd. Jeg tror at kunde sige at alle de M-Mænd som gennem de 10 Aar har holdt fast ved Arbejdet i Kirken, sender med Glæde en Tanke til dem, der var med til at starte denne Organisation. Til Lykke med de 10 Aars Jubilæum.

Figat H. Breum.

Skuespil-Udveksling.

Rundt omkring i Landets Grene opføres Aar og Dag mange gode Skuespil og Sketsch. Men samtidig opføres adskillige mindre gode Stykker, ikke fordi de paagældende Ledere ikke kan se, at de ikke er saa gode, men fordi de ikke har bedre Ting ved Haanden. — Dette vil vi forsøge at raade Bod paa ved i Fremtiden at være Mellemmand for Grenene indbyrdes. Altsaa; har De opført et godt Stykke, som De synes fortjener Opførelse ogsaa andre Steder i Landet, skriv da til os, og meddel os Svar paa følgende:

Stykkets Karakter (Drama, Lystspil, Farce, religiøst osv.)

Stykkets Spilletid, Antal Personer, Stykkets Titel (herunder om Stykket kan opføres uden særlig Tilladelse af Forfatteren, eller om saadan skal indhentes).

Endvidere bedes tilføjet under hvilke Forhold og Former Stykket har været spillet og iøvrigt hvad der ellers kan have Interesse. Det vil saa blive meddelt her i Bladet, hvilke Stykker, der haves til Raadighed i hvilke Grene.

Endvidere: Lad os vide alt, hvad De foretager Dem i Deres Gren. Hvad der har særlig Interesse for andre Grene, lader vi gaa i Bladet. Vi kan lære af hverandre. Lad os bygge paa hverandres Erfaringer!

JWS.

Københavns Grens Undomsforening fyldte den 23. Marts 45 Aar.

I den Anledning fejredes Broder Chr. Nielsen, som var med til at stifte Foreningen, ja Broder Nielsen viser endnu Ungdomsforeningen den største Interesse, saa man tit med Glæde ser ham som Taler ved Ungdomsmøderne.

Har I hørt om det?

Et Vidnesbyrd.

Selve Livet og vore Handlinger skulde vidne om Jesu Kristi Evangelium og dets Resultater i Medlemmernes Liv og Levned. Jeg har aldrig mistet noget i denne Verden ved at adlyde Guds Love. Jeg har aldrig mistet noget i min Egenskab af Senator for de Forenede Stater ved ikke at hengive mig til de Ting, der er forbudt af min Kirke. Jeg har aldrig i mit Liv drukket Spiritus, og jeg har heller aldrig røget. Jeg har aldrig fundet det nødvendigt at gøre disse Ting for at vinde de Menneskers Respekt og Gunst, der bruger disse Ting. Tværtimod ønsker jeg at bevidne, at der ikke har været noget, for hvilket jeg er blevet respekteret og æret mere end min Hengivenhed for den Tro, jeg har. Jeg kan tilføje religiøs Tro og moralsk Tro, hvilken sidste er en meget væsentlig Del af vore Lærdomme som en Kirke. Jeg tror ikke, der er noget hæderligt Kald, hvortil et Menneske kan kaldes, enten det er i det privates eller det offentliges Tjeneste, hvor han, for at have Fremgang og Held maa bryde Guds Love. Der er ikke nogen Nødvendighed for det, og jeg ønsker at sige, at naarsomhelst Folk, der ved, at Kirkens Love forbyder visse Handlinger, ser et Medlem af Kirken krænke dem, i Stedet for at vinde Menneskers Respekt, mister han den ved et saadant Brud. — Apostel Reed Smoot.

Dette Guds Værk besidder i sig selv Principper af en naturlig Styrke, der vil sætte det i Stand til at klare enhver Storm, overleve alt Had, som er født af Uvidenhed og Fordom, og vil dog vise sig selv at være, hvad det virkelig er, Guds Kraft til Frelse for alle dem, som tror og adlyder det. — Brigham H. Roberts.

Den danske Missions Historie

(Fortsat)

I Mellemtiden var hans Ven Larsen vendt tilbage til Bergen fra sin Fiskeri-Ekspedition og var paa Vej til København. Ældste Petersen gjorde sig rede til at tage med ham. De sejlede fra Bergen i sidste Halvdel af Marts og kom til København omkring den 1. April 1852. Kort efter Ankomsten til København blev Skipper Svend Peter Larsen, som gennem sit Bekendtskab med Ældste Hans F. Petersen paa Rejsen var blevet omvendt, døbt af Ældste Andreas Ågren og fik Haandspaalæggelse af Ældste John E. Forsgren. Dette fandt Sted den 2. April 1852. Fire Dage senere (6. April) blev Skipper Larsens Hustru, Bethine Radine Larsen, som havde ledsaget Manden paa Rejsen, døbt i København. Paa denne Maade blev Svend P. Larsen og hans Hustru ved deres Tilbagerejse til Norge de første Sidste Dages Hellige i Fredrikstad.

Knud H. Bruun, Jens Jørgensen, Ole C. Nielsen og Johan Swenson, der var Missionærer paa Falster, og som tidligere havde været Genstand for megen Forfølgelse, holdt et Møde i en anset Gaardejers Hjem i Falkerslev d. 20. Januar 1852, og medens Broder Nielsen læste i Johannes Evangelium, blev Mødet afbrudt af en Pøbelsværm, hvoriblandt der var en Præst. Lysene blev blæst ud og Brødrene overfaldet paa brutal Vis. Især blev Ældste Bruun slemt medtaget, idet han blev slaaet i Jorden, overtrampet og hevet gennem flere Værelser ud i Gaarden; hans Jakke blev revet i Stykker i Ryggen, og han led et stort Blodtab. Nogle af Pøbelen foreslog, at han skulde kastes i Brønden, men da Landsbylæreren lagde sig imellem, blev de uenige og begyndte at strides indbyrdes med det Resultat, at Broder Bruun undslap. I nogen Tid derefter plagedes han af ulidelige Smerter, men ved Søskendes Tro og Bønner blev han helbredet og fortsatte sit Missionærarbejde.

Indtil Begyndelsen af 1852 var Emigrationsspørgsmaalet næppe blevet omtalt af Missionærerne, men efterhaanden begyndte det at gaa op for de Hellige gennem den Helligaand, som de havde modtaget efter Daaben, at det var en Indsamlingshusholdning, og Ældsterne havde derfor ingen Vanskelighed ved at prædike denne Lære. De skandinaviske Hellige var lige saa ivrige efter at dele Skæbne med de Hellige i Amerika, som de Hellige i England og andre Steder i Verden havde været det. Da et stort Selskab Søskende beredte sig paa at emigrere fra England i Februar 1852, skrev

Apostel Franklin D. Richards, som præsiderede over Den britiske Mission, til Præsident Erastus Snow, at hvis nogle af de Hellige i Den skandinaviske Mission ønskede at rejse til Zion, kunde de slutte sig til det Selskab. Da Ældste Snow bekendtgjorde dette nogle faa Dage før den berammede Tid, da Emigranterne skulde rejse fra England, fandt han ni Personer, som var rede til at rejse. I Hast ordnede de deres Sager og paabegyndte deres lange Rejse den 31. Januar 1852.

Navnene paa disse første ni, der viste sig at være Forløbere for Titusinder af Hellige, der siden har tilbagelagt den lange Vej fra Danmark, Sverige og Norge til Bjergenes Dale, var: Rasmus Petersen, Hustru og Barn, Conrad Emil Edward Schvaneveldt, Hustru og to Børn og to ugifte Mænd Wilhelm Knudsen og Niels Olsen. De rejste med Postvogn fra København til Korsør og benyttede Færge over Storebælt og Lillebælt; de rejste saa gennem Slesvig med Postvogn til Rendsborg, hvortil de ankom om Aftenen den 2. Februar. Den følgende Dag fortsatte de Rejsen med Jernbanen til Altona, hvor Ældste George P. Dykes var for at tage imod dem. Efter at han havde inviteret dem til Middag, førte han dem ombord paa Damperen »John Bull«, som den 4. om Morgenen afsejlede til London, hvor den ankom om Aftenen den 5. Efter megen Søgen i London lykkedes det omsider det lille Selskab af Udlændinge at komme i Forbindelse med Ældste Jacob Gates, som præsiderede over London Konference (Distrikt) og til hvem de havde en Introduktionsskrivelse fra Apostel Erastus Snow. Ældste Gates ydede dem den nødvendige Hjælp og hjalp dem til at fortsætte Rejsen med Jernbanen til Liverpool den 7. Da de ankom der fik de at vide, at de var kommet for sent til at sejle med »Ellen Marie«, som det havde været deres Agt, for dette Skib var netop sejlet samme Dag. Derfor maatte det lille Selskab vente i Liverpool over en Maaned, førend der tilbød sig en Lejlighed til at sejle med et andet Skib. Broder Rasmus Petersen blev opholdt en Dag i London for at faa Bagagen gennem Tolden. I Mellemtiden ankom Ældste Snow til Liverpool med endnu nitten skandinaviske Emigranter, og sammen med dem paabegyndte de ni første Rejsen over Atlanterhavet paa Skibet »Italy« den 11. Marts 1852.

Paa Grund af Apostel Erastus Snows forestaaende Afrejse blev der afholdt en Konference i Den skandinaviske Mission i København, der begyndte Fredag den 20. Februar og afsluttedes Søndag den 22. Februar 1852.

Der blev under denne Konference udført mange vigtige Forretninger i Medlemmernes Interesse og for Guds Værks

videre Fremgang i Skandinavien. Ældste John E. Forsgren blev beskikket til at præsidere over Den skandinaviske Mission efter Præsident Snows Afrejse, og Ældsterne Peter O. Hansen og Hans Peter Jensen beskikkedes til at virke som hans Raadgivere. Formaalet med Perpetual Emigrating Fund (Emigrationsfondet), der fornylig var blevet oprettet i Zion og Den britiske Mission, blev forklaret Søskende, og det blev foreslaaet at oprette Afdelinger af omtalte Fond i de forskellige Grene og Distrikter i Missionen. Dette Forslag blev modtaget med karakteristisk Redebonhed af de forsamlede Hellige, og en Grundvold blev straks lagt ved Gaver til Beløb af flere hundrede Kroner. Det blev besluttet at ansøge Kongen om Oprejsning for den Forfølgelse og Forurettelse, som de Hellige havde lidt ved Pøbeloverfald forskellige Steder i Landet, og som Landets Øvrighed ikke havde taget Notits af, endskønt der var blevet indsendt Klager, dokumenteret ved Vidner. Der blev derfor valgt en Komité, der skulde fremføre dette Andragende for Kongen personlig.

Under denne vigtige Konference blev mange Brødre kaldet til at gaa paa Mission i nye Dele af Missionen. Ældsterne Anders W. Winberg, Niels Capson og Ola Nilson blev beskikket til at arbejde i det sydlige Sverige. Ældste Hans Peter Jensen blev ordineret til Højpræst og kaldt paa Mission til Norge, hvor allerede nogle faa var blevet døbt. Johan F. F. Dorius blev ordineret til Ældste og beskikket til at arbejde som Missionær i Aalborg Konference.

Under Konferencen gav Apostel Snow mange værdifulde Instruktioner til de Hellige i Almindelighed og til Præstedømmet i Særdeleshed. Han anbefalede Søskende at forelægge deres Klager for Kongen og for den indkaldte Rigsdag, at disse kunde blive holdt ansvarlige for Gud, hvis de forsømte deres Pligt overfor de Hellige. Det blev under Konferencen oplyst, at mere end syv Hundrede var blevet døbt siden Evangeliets Forkyndelse i Skandinavien. Denne glimrende Konference blev afholdt i en stor Sal paa »Hotel du Nord« i København.

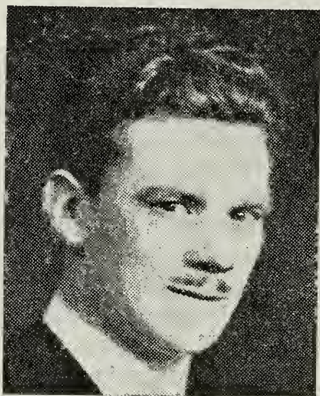
Tirsdag den 24. Februar 1852 arrangerede Søskende en Afskedsfest til Ære for deres elskede Apostel Erastus Snow. En smuk og rummelig Sal var i Dagens Anledning blevet lejet i »Hotel du Nord« og blevet dekoreret med passende Mottoer, blandt hvilke var et »Herrens Løve«, som glædede Broder Snow meget. Der blev ved den Lejlighed vist ham mange Tegn paa ren og hengiven Kærlighed, ikke i Juveler og Gaver af stor Værdi, men ved ægte Paaskønnelse af hans Mission og de evige Velsignelser, han havde skænket dem ved at bringe dem Evangeliet i dets Renhed

og Myndighed. En storartet Banket, der var blevet arrangeret, overværedes af ca. tre Hundrede Gæster, og mange af Søskende sagde, at det var den lykkeligste Dag i deres Liv. Den blev altid erindret af dem, som deltog i den. At denne Kærlighed til Apostel Snow ikke hensygnede ved hans Afrejse blev afgivet Bevis paa ved en senere Lejlighed af lignende Art, da Ældste John E. Forsgren skulde rejse med et stort Selskab af Hellige til Zion og en Fest blev arrangeret af Venner. Ved denne Lejlighed komponerede en af de unge Søskende en Sang, der blev sunget med megen Følelse og Aand til en velkendt national Melodi, og hvori der blev sendt kærlige Hilsener til den elskede Apostel i Zion fra de Hellige i Skandinavien.

Efter at have afsluttet sit Arbejde i Skandinavien sejlede Erastus Snow fra København den 4. Marts 1852, ledsaget af nitten emigrerende Søskende, hvis Navne var: Ole Ulrick Christian Mønster (en af de første femten Personer, der blev døbt i Danmark), Hustru og Barn; Christian Hildur Raven, Hustru og tre Børn; Niels Jensen, Hustru og et Barn; Frederik Petersen, Ferdinand F. Hansen, Hans Hansen, Carl Jørgensen, Bertha S. Hansen, Augusta Dorius, Cecilie Jørgensen og Johanne Andersen. Selskabet sejlede fra København til Kiel; derfra rejste de med Tog til Altona, med Damper fra Hamborg til Hull i England og derfra med Tog til Liverpool, hvortil de ankom den 8. Marts og traf de før omtalte ni Personer, som ventede paa dem. Apostel Snow, som havde vigtige Forhandlinger i England, før han rejste tilbage, overdrog Ole U. C. Mønster Ledelsen af det lille Selskab danske Hellige, der nu talte 28 Sjæle og sørgede for, at de velbeholdne kom ombord i Damperen »Italy«, ombord paa hvilken de sejlede fra Liverpool den 11. Marts 1852. Efter en lykkelig Overfart, ankom de til New Orleans den 10. Maj 1852 og naaede Kanesville (nu Council Bluffs), Iowa, i god Behold. Der blev de igen mødt af deres elskede Apostel Erastus Snow, som var naaet dertil fra New York, og i Begyndelsen af Juli 1852 paabegyndte de 28 Danskere sammen med et stort Selskab Hellige under Anførsel af Eli B. Kelsey Rejsen over Sletterne med Oksespand; de kom til Salt Lake City den 16. Oktober 1852.

Dødsfald i Amerika.

En velkendt og anset Dansker, Ældste Ejnar Thomsen, afgik ved Døden i Salt Lake City den 12. Februar 1939. Broder Thomsen, der er Søn af Broder og Søster Emil Thomsen, Silkeborg, blev født den 15. Maj 1908 og blev saaledes kun 30 Aar gammel.

Ejnar Thomsen.

Ejnar Thomsen levede og døde som en trofast Sidste Dages Hellig, der i alle Livets Forhold stræbte efter at øve Sandhed og gøre Ret. Det er maaske vanskeligt for os at forstaa, at denne unge Mand skulde forlade denne Prøvestand i en saa ung Alder fra en sørgende Hustru og to smaa Børn. Hans Hustru er fra Esbjerg og kendt der under sit Pigenavn, Rigmor Aae. Søster Thomsen har i et Brev til sine Svigerforældre bl. a. skrevet disse smukke Ord. »Jeg kunde ikke forstaa, hvorfor lille Ejnar skulde gaa væk fra os saa tidligt, for jeg ved, at der ikke fandtes et lykkeligere Hjem i hele Verden end vort, og vi trængte saadan til ham; Ejnar var en af de bedste Mænd i Verden.«

Et smukkere Eftermæle kan der vist ikke gives noget Menneske, og vor dybeste Sympati og Medfølelse samler sig om Broder Thomsens unge Hustru og deres to smaa Børn samt Familien Thomsen i Silkeborg i denne Sorgens Tid. Gud velsigne dem alle! Ære være Ejnar Thomsens Minde!

Fra Missionsmarken.

DØDSFALD I SLAGELSE.

Søster Alma Jensine Fischer døde den 2. Marts 1939 og blev begravet Tirsdag den 7. Marts. En Del Venner og Familie var til Stede. Kisten var smukt pyntet med Blomster. Begravelsen blev holdt under Ledelse af Missionær R. Earl Sørensen. — Søster Fischer døde som en trofast Sidste Dages Hellig. Hun blev født den 19. August 1866 og blev døbt i Juli 1897 af O. Jensen. Hun var afholdt af alle, som hun kom i Berøring med.